Ledo Mihkel, üks noor mees, karjus seest jo monnest aiast. Temma tundis, et süddame kohhas tedda kangeste kisti, ja sest olli temmal suur wallo, et wahhest ei ööd egga päwa rahho saand. Temmal ollid solikad. Neist ei olle naljalt ükski ilma. Ühhel on neid ennam, teisel wähhem. Jssekärraniste leitakse Tallo-rahwa seas palju sedda wigga tundwad. Kui nemmad palju kallo sõiwad, mis sandiste puhtaks tehtud on, siis neelwad nemmad mittokord witto tuhhad ussi-poega ühtlase alla, mis wahhest silmal näggematta on, ja keñnest ni mitto innimesse sisekoñna sees, kui wad ellama. Sesamma hädda tulleb, kui nemmad wahhest pallawal aial metsas heina-tõ jures janno pärrast soost ehk olade seest, mudast wet jowad. Sega rüpawad nemmad mittokord pissokessed ussi- ja koñna-poiad ja keikiugused pissokessed lomokessed ennese sisse, mis silm ei nä, ja mis läbbi siis mitmesugused solikad ja wahhesigi sissalikkud siggiwad ja kaswawad ja kibbeda wallo tekwad. Sesamma luggu olli Mihkliga. Ka temma läks targa jure. Tark wangutas pead, ja et kül selgeste teädis, mis wigga Mihklil olli, siiski ütles, reisest sedda peäle pandud ollewad. Nüüd hakkas pommisema ja lobbisema, ja mund ñaero-tööd teggema; wimaks andis temmale sutäie wina, ja wina sisse oli temma kange oksendamisse-rohto pañnud. Se olli nüüd wägga hea ja aitis Mihkli, sest ta hakkas hirmsaste oksendama, aias ennese seest ühhe sure ussi wälja, ja sai terweks. Agga sedda abbi olleks Mihkel ka Moisas samud, kui ta seäna olleks läinud, ja oksendamisse-rohto wõtnud, ilma sedda tühja ja rummalat lobbisemist ja lausumist. Tark wõttis sure maksu ja Mihkel mõtles ommas rummalusses, et ta üma targa sanna läbbi sest wallust olli peästetud, mis ommeti aina walle olli!

Kargo-Tõnnisel murti ühhel õsel aida ukse lahti ja naese kirstust warrastati üks nõdr hõbbe helmid, ja üks sõlg ja monned kañnaga rublad ärra. Seäl sammas küllas ellas üks püsti warras, Koera Maddis, kes jo mitmele olli wargusse-kahjo teinud. Sedda